

ZLATA PLAKETA KAMNIKA KAMNIŠKO-ZASAVSKEMU ODREDU: Vinko Gobec, predsednik občinske skupščine, izroča priznanje predstavnikoma te borbene enote Tonetu Poljanšku-Branku in Ivanu Planincu

KAMNIŠKI OBCAN

GLASILO SZDL
OBČINE KAMNIK
LETO IX. 1970 — št. 8
SEPTEMBER — 50 S din

Vrh letošnjega praznovanja občinskega praznika in 25-letnice osvoboditve je pomenila slavnostna seja občinske skupščine in vseh občinskih vodstev družbenopolitičnih organizacij. V svečano okrašeni dvorani kina Dom se je v soboto 25. julija, zbralo preko 300 odbornikov občinske skupščine, članov družbenopolitičnih organov in samoupravnih organov in gostov, med katerimi so bili tudi podpredsednik zvezne skupščine dr. Marjan Breclj, predsedniki sosednjih občinskih skupščin, znani prvoborci, predstavniki slavnih partizanskih enot, ki so začela narodno-osvobodilne vojne delovale na Kamniškem.

Po državni himni, ki jo je odigral veliki pihalni orkester JLA iz Ljubljane, je sve-

čanost začel predsednik občinske skupščine Vinko Gobec, ki je toplo pozdravil vse navzoče, še posebej pa nekdanje borce.

Delegacije so nato odnesle vence k spomeniku Revolucije, na mesto, kjer sta padli prvi dve žrtvi revolucije na kamniškem Miklavčič in Mlakar, na grob prvega organizatorja ljudske revolucije na Kamniškem Toma Brejca in k spomeniku padlih na Zaloh.

Vinko Gobec, predsednik občinske skupščine, je nato v slavnostnem govoru orisal zgodovino NOB na Kamniškem in 25-letni povojni razvoj kamniške občine. Poudaril je, da je za svobodo in lepše življenje v naši domovini darovalo svoja življenja 600 naših občanov. Te žrtve so nam in nam bodo svetel zgled pri naših naporih za lepšo sedanost in za jutrišnjo samoupravno skupnost.

Po sklepu občinske skupščine so nato podelili plakete in priznanja Kamnika partizanskim enotam in nekaterim posameznim družbeno-

političnim in javnim delavcem. Zlato plaketo Kamnika so prejele, kot smo že poročali v zadnji številki našega lista, vse partizanske enote, ki imajo v kamniški občini domičil. Za Kamniški bataljon so zlato plaketo z grbom Kamnika, delo akademskega kiparja Vladimirja Stovička, prevzeli nekdanji komandant te enote dr. Dermastia Urban, Mirko Podbevšek-Lado in Polde Zupančič. Kamniško zasavski odred so ob podelitvi zastopali Tone Poljanšek-Branko, Ivan Planinc in Maks Lavrinc, IV. Slovensko narodno osvobodilno udarno brigado Slavka Šlandra pa narodni heroj Mirko Jerman, Jože Homar-Lipah in Pavle Kobilšek. Za Koroške partizanske enote so plaketo prevzeli ing. Pavle Zavcer, Jože Jeras-Branko in Janko Kladnik, nekdanji okrožni komite KPS Kamnik pa so zastopali njegov nekdanji sekretar Franc Zupančič-Marjan, Franc Zore-Nande in Cveto Novak.

Navzoči so z navdušenjem pozdravili podelitev zlatih plaket Kamnika predstavnikom partizanskih enot, ki so tvorile jedro ljudske revolucije in oborožene vstaje na Kamniškem.

Srebrne plakete Kamnika pa so prejeli Franc Hribar, dr. France Pucelj in Marjan Založnik. Bronasto plaketo Kamnika so podelili Francu Kregarju in Jožetu Plešnarju. Javna priznanja pa so dobili Jože Juvančič, Karel Robida in Matija Jenko. Obrazložitev občinske skupščine za podelitev plaket smo objavili že v številki 6-7 Kamniškega občana.

Ob zaključku slavnostne seje so udeleženci poslali pozdravno pismo predsedniku republike tovarišu Titu.

Po slavnostni seji je predsednik občinske skupščine priredil sprejem za vse udeležence seje. Godba JLA, pod vodstvom podpolkovnika Pavla Brzulje, je nato na ploščadi Trga talcev pripravila promenadni koncert, zvečer pa je bil na Titovem trgu tradicionalni miting, ki se ga je letos zaradi lepega vremena udeležilo še posebno veliko občanov. K slovesnemu zaključku praznovanja občinskega praznika je pripomogel tudi veličastni ognjemet s Starega gradu, ki so ga organizirali člani delovne skupnosti Podjetja Kamnik.

Slavnostna seja družbenopolitičnega zbora občine Kamnik ob občinskem prazniku

Družbenopolitični zbor občine in gostje na slavnostni seji

Komenski otroci v novi šoli

Ena najpomembnejših prireditvev ob občinskem prazniku, še posebej pomembna pa za komendsko mladino, je bila otvoritev nove štiri-razredne osnovne šole v Komendi.

Komendčani so se na ta pomemben dogodek, ki so ga dolga leta čakali, res temeljito pripravili. Že ves teden pred dnevom vstaje so urejali okolico, postavljali mla-je in krasili nov objekt.

Velika množica ljudi je po razvitu prapora krajevene organizacije Zveze borcev pred spomenikom padlim borcem krenila s konjeniki na čelu proti novi šoli. Pred vhodom v šolo je Janko Juhant, predsednik krajevene skupnosti Komenda, pozdravil predsednika občinske skupščine, republiške poslance in ostale goste. Nato je orisal dosedanje delo in razvoj krajevene skupnosti in zlasti prizadevanja za gradnjo šole. Zahvalil se je vsem, ki so kakorkoli pripomogli k izgradnji tega potrebnega objekta.

V daljšem govoru je nato Nande Vode, republiški poslanec in dolgoletni družbenopolitični delavec v Komendi, orisal razvoj šolstva v Komendi in napore vaščanov pri gradnji šole ter dejal:

»Ko danes odpiramo novo šolo, pa seveda le ne smemo pozabiti, da je šola obstajala že davno prej, saj so bili Komendčani že od nekdaj

znani kot napredni ljudje, željni znanja in kulture.

Prvi poizkusi šolstva datirajo nazaj do Petra Pavla Glavarja, župnika v Komendi. Ta je hotel iz najbolj dovzetnih komendskih mladencev vzgojiti napredne gospodarje.

Zaradi tega je leta 1760, to je več kot pred 200. leti, ustanovil šolo — nekakšno nižjo gimnazijo.

Šola je bila takrat v benefikijski hiši, ki še sedaj stoji in je zaščiten kot kulturni spomenik kot tudi knjižnica, ki je v njej. Učna snov je bila za tiste čase zahtevna, saj je bilo poleg branja, pisanja, računanja tudi učenje dveh tujih jezikov.

Na tej šoli je poučeval med drugimi tudi Jakob Zupan, ki je znan kot skladatelj prve slovenske opere.

Skoda je, da se je po smrti Petra Pavla Glavarja — po 29 letih s poukom prenehalo.

Od časa do časa se je v zimskem času kak napreden duhovnik še ukvarjal s poukom, da je otroke učil branja in pisanja.

Z rednim šolanjem pa se je začelo dosti kasneje šele leta 1852. Največ zaslug za ustanovitev te šole ima nedvomno takratni župnik Brenc. Oskrbnik komendske graščine je za začetek ponudil veliko sobo v graščini. Komendčani pa so morali prekrbeti za notranjo opremo učilnice.

Priglasilo se je okrog 300 otrok, kar je vsekakor zelo

veliko, tudi če gledamo iz današnjega stališča.

Učna snov v takratni šoli je bila prilagojena praktičnim predmetom, saj se je učilo poleg branja, pisanja in računanja tudi nekaj o kmetijstvu in sadjarstvu.

Tako so Komendčani dobili pred skoraj 120. leti redno osnovno šolo, ki je bila v tistem času vsekakor redkost na Slovenskem.

Seveda prostori v graščini in kaplaniji kmalu niso več ustrezali. Treba je bilo zgraditi novo šolsko poslopje. Zaradi tega so leta 1870 ali točno pred 100 leti zgradili nasproti cerkve pod lipami novo šolo, dovolj veliko in za tiste čase ustrezno poslopje, saj je služila svojemu namenu do okupacije. V letu 1943 je bila porušena z namenom, da se po eni strani prepreči potujčevanje otrok po nemških učiteljih, predvsem pa zaradi tega, da se onemogoči okupatorju v izpraznjene prostore naseliti svoje vojake. Kajti princip partizanske borbe je bil sovražniku škodovati kjerkoli je mogoče.

Seveda pa je imelo to dejanje za Komendčane bolj daljnosežne posledice, kot bi si jih takrat mogli predstavljati. Vsi smo bili namreč prepričani, da bomo po vojni res kmalu zgradili novo, boljše, modernejšo poslopje, ki bo bolj ustrezalo svojemu namenu kot prejšnje.

Toda zgodilo se je drugače. Čakati je bilo treba celih 25 let, da danes na tem mestu dajemo v uporabo to prepotrebno stavbo.

Kdo bi mogel danes po 25 letih še ugotoviti, koliko sestankov je bilo sklicanih, koliko besed izgovorjenih, koliko potov opravljenih in

PRAZNOVALI SMO: Tako bogatega programa kot ob letošnjem občinskem prazniku že dolgo nismo imeli. Odprli smo vrsto novih objektov v gospodarstvu, v šolstvu in drugod. Na sliki: Praznik ob otvoritvi nove šole v Komendi

ne nazadnje koliko prispevkov že zbranih od samih občanov, toda vedno se je kje kaj zataknilo, da se z gradnjo šole ni začelo.

Kdo si še more predstavljati, koliko so bili v tem času naši otroci prikrajšani tudi pri pouku, saj se je ta opravljal vsa leta po vojni v skrajno neprimernih prostorih, da ne govorim o telovadnici vzgoji, saj telovadnice sploh ni bilo.

Tov. Vode je spomnil tudi na nekatera negotovanja občanov, ki v začetku niso bili preveč zadovoljni z zunanjim videzom nove šolske stavbe. Danes pa je že marsi-

kdo presenečen nad izredno funkcionalnostjo, prijetnostjo in domačnostjo prostorov, je dejal.

Slavnostni trak je prerezal predsednik občinske skupščine Vinko Gobec, ki je po udaril, da je bilo tako zgradbo mogoče zgraditi le s sodelovanjem občanov Komende in vseh delovnih ljudi kamniške občine.

Ključ nove šole je nato izročil ravnatelj šole Marjan Založnik.

Pester kulturni program so pripravili učenci šole, ki so se kljub počitnicam v velikem številu zbrali na svečanosti.

Kako bomo v prihodnje asfaltirali naše ceste

Občinska skupščina je na zadnji seji obravnavala vrstni red modernizacije cest v naši občini. Odborniki so v razpravi poudarili da naj ta vrstni red velja samo za dodeljevanje sredstev za te namene iz občinskega proračuna. Odločilna za to, kdaj bo prišla na vrsto modernizacija posamezne ceste, naj bo pripravljenost občanov, da s svojimi prispevki pospešijo modernizacijo.

Skupščina je sklenila, da naj bi po pomembnosti prišle na vrsto ceste po naslednjem vrstnem redu:

1. cesta III. reda Stahovica—Kamniška Bistrica v dolžini 3000 m
2. cesta IV. reda Kamnik—Mekinje—Godič na odseku Mekinje—Godič v dolžini 3200 m
3. cesta IV. reda Križ—Komenda na odseku od odcepa ceste Kamnik Moste do priključka na cesto Komenda—Mlaka v dolžini 2300 m
4. cesta IV. reda Komenda do priključka na cesto II. reda Mengeš Brniki s prestavitvijo trase v dolžini 900 m
5. cesta IV. reda Kamnik—Tunjice
6. cesta III. reda Moste—Komenda—Cerklje (odsek Komenda — občinska meja) v dolžini 1700 m
7. cesta III. reda Vodice—Moste do občinske meje (prva etapa) v dolžini 700 m.

Cesta Duplica—Volčji potok, ki je bila v tem prednostnem redu predvidena kot prva, je bila v tem času že modernizirana in je zato v seznamu nismo navedli.

Tudi Sonja in Jani sta pomerila nove šolske klopi, čeprav imata oba skupaj šele šest let

NOVA PRIPRAVLJALNICA V SVILANITU: 3000 kvadratnih metrov novih proizvodnih prostorov z najmodernejšimi stroji pomeni veliko pridobitev za ta prizadevni kolektiv in za vse kamniško gospodarstvo

Otvoritev proizvodnih obratov v tovarni Svilanit

V okviru občinskega praznika so v tovarni Svilanit slovesno zaključili prvo fazo prizadevanj na področju modernizacije podjetja, ki je trajala osem let. Ob tej priliki so izročili v obratovanje nov proizvodni obrat — pripravilnico za pletivo. V novem objektu s površino preko 3000 m² je stekla vrsta modernih tekstilnih strojev, ki bodo mnogo prispevali k

večji produktivnosti v tem 500-članskem kolektivu. Novi objekt je zgrajen po najsoodobnejših dognanjih tekstilne tehnologije. Pri tem velja omeniti zlasti sistem avtomatskega reguliranja, oziroma vzdrževanje vlage in temperature, ki je za kvaliteto izdelavo blaga še posebej pomembno in so ga v dosedanjih razdrobljenih obratih zelo pogrešali.

Delovni kolektiv Svilanita iz leta v leto povečuje proizvodnjo in produktivnost. Med tem ko so lani proizvedli nekaj manj kot tri milijone m² tkanin, bo letos ta proizvodnja znašala za okoli 30.000 m² blaga več. Precej so povečali tudi izvoz, saj bodo letos izvozili za okrog 700 tisoč dolarjev blaga, predvsem v skandinavske države.

Slovesnosti v Svilanitu so se poleg predsednika občinske skupščine in predsednikov občinskih vodstev družbenopolitičnih organizacij udeležili tudi podpredsednik republiške gospodarske zbornice ing. Jože Valentinčič in predstavniki sorodnih kolektivov. Ob pomenu modernizacije podjetja in o doseženih rezultatih gospodarjenja pa je spregovoril predsednik delavskega sveta.

Komisija za štipendije skupščine občine Kamnik razpisuje za šolsko leto 1970/71 naslednje

štipendije

Pedagoška akademija — oddelek za tehnični pouk
4 štipendije

Pedagoška akademija — oddelek za ortopedagogijo
2 štipendiji

Prednost za dodelitev štipendije imajo občani občine Kamnik, ki dosegajo najboljše študijske uspehe in kažejo nadarjenost za nadaljni študij, živijo pa v slabih materialnih razmerah in jim je zaradi tega nadaljni študij otežkočen ali onemogočen.

Pogoje bo komisija ugotovila s testiranjem. Razpis bo odprt do 15. 10. 1970.

Asfaltirana cesta Duplica — Volčji potok

V tako kratkem času kot je bila obnovljena in asfaltirana cesta od Duplice proti Volčjemu potoku, doslej v občini še nismo uspeli modernizirati nobene ceste. Opravičena dela na omenjeni cesti bi morala biti primer, kako naj bi se izvajala podobna dela. Komaj dober mesec pred otvoritvijo so se v Volčjem potoku sestali občani na pobudo krajevne organizacije socialistične zveze in krajevne skupnosti in brez povišanja sprejeli predlog občinske skupščine in Komunalnega podjetja, da bi podjetje Slovenija ceste pod zelo ugodnimi pogoji asfaltiralo to cesto. To podjetje je uporabljalo cesto proti Volčjemu potoku v zadnjem času za prevoz peska za gradnjo moravške ceste. Težki tovornjaki so močno utrdili makadamski sloj in zato so ugotovili, da bi le z manjšim dovozom peska cesto pripravili za asfaltiranje. Izračunali so,

da bi dela na tej tri kilometre dolgi trasi stala okoli 40 milijonov. Komunalno podjetje Kamnik je pokazalo veliko razumevanja in začasno posodilo ta sredstva, sedaj pa bodo za ta znesek najeli kredit. Občani Volčjega potoka pa so se obvezali, da bodo drugo leto glasovali za samoprispevek in polovico samoprispevka namenili za odplačilo najetega kredita. Modernizirano cesto, ki je bila asfaltirana v 13 dneh, je izročila namenu predsednica občinskega zbora skupščine občine Kamnik Mara Lukanc, po otvoritvi pa je krenila dolga kolona kmečkih voz, traktorjev in avtomobilov proti Arboretumu v Volčjem potoku.

Asfaltirana cesta je velika pridobitev za občane Volčjega potoka, prav tako pa je pomembna za nadaljnji razvoj turizma v naši občini, saj je Arboretum ena najbolj obiskanih kulturnih institucij v Sloveniji.

Andrej Marinc med komenskimimi kmeti

V četrtek 30. julija sta obiskala kamniško občino sekretar sekretariata CK ZKS ing. Andrej Marinc in član sekretariata Milan Kučan. Pogovarjala sta se s političnim aktivom občine, obiskala sta tovarno usnja, kjer sta se zanimala za probleme samoupravljanja. Predstavniki občine so jima razkazali tudi novo nastajajoči alpski turistični center na Veliki planini, za katerega je kamniška občinska skupščina na zadnji seji sprejela urbanistični načrt.

Najbolj zanimivo pa je bilo srečanje tovariša Marince s kmeti v Komendi. Ko so ga seznanili z dosedanjim razvojem te krajevne skupnosti, ki je s samoprispevkom občanov zgradila vodovod, obnovila precej cest, pred kratkim pa so odprli tudi novo osnovno šolo, so komenski kmetje Nande Vode, Janko Juhant, Jože Lah, Maks Kern in drugi, ki imajo največ zasluga za razvoj Komende opozorili na to, da se kljub vsem resolucijam problemi v kmetijstvu še vedno prepočasi rešujejo. Povedali so tudi, da so ustanovili društvo živinorejcev, ne zato ker pričakujejo, da bodo s tem rešili vprašanje zavarovanja živine, pač pa zaradi tega, ker kmetje danes na tem področju nimajo nobene organizacije, ki bi skrbela npr. za skupno nabavo in uporabo drobne mehanizacije, za hranilno kreditno službo, za strokovne nasvete in podobno. Kmetijske zadruge nimajo, vendar zadruge kot podjetja tudi ne marajo. Ljubljanski agrokombinat pa skrbi le za trgovino. Vsi so podprli stališča, ki so zapisana v resoluciji zadnje seje republiške konference ZKS o kmetijstvu. Zato so se s tov. Marincem strinjali, da velik del bodočih nalog leži tudi na njih. Prek organizacije SZDL bodo morali poskrbeti, da bodo kmetje imeli večji vpliv na reševanje perečih problemov, predvsem pa da bi Agrokombinat v kooperacijskih odnosih res upošteval tudi interese zasebnega kmeta. Tudi regresi za kredite ničesar ne pomenijo, če Kreditna banka v Ljubljani ne bo imela večjega posluha za kmetijstvo. S.

Po novi cesti nič več ne »ruka«, so ugotovili veseli občani Volčjega potoka, ko so se z »gumiradli«, avtomobili in kolesi zapeljali proti arboretumu

Kamniško »Meso« v novih prostorih

27. julija, ko smo v Kamniku praznovali občinski praznik, je bila končana modernizacija proizvodnih obratov podjetja »Meso«. Predsednik delavskega sveta Jože Hribar je tedaj v svojem govoru opozoril na prizadevanja tega majhnega kolektiva, da bi čimprej prišel do modernih proizvodnih naprav v sodobnih objektih. Z dotedanjimi zastarelimi stroji v tesnih in neprimernih prostorih se je delovni kolektiv znašel pred vprašanjem, ali zapreti podjetje ali pa takoj modernizirati obrate. K drugi odločitvi so pripomogli tudi ustrezni republiški predpisi, ki zahtevajo prepoved obratovanja vseh neprimernih klavnic v Sloveniji.

Podjetje »Meso« izdelava letno okoli tisoč ton mesnih izdelkov, v novih proizvodnih obratih pa bo storilnost znatno večja. Doselej so dnevno lahko zaklali le osem govedi, zdaj pa jih lahko tudi 30 do 40. Seveda lahko to meso tudi uskladišči in ohladi. Medtem ko so do sedaj lahko zaklali največ 20 prašičev dnevno, bodo odslej lahko to količino povečali na trikrat. Seveda pa bo treba za dobro izkoriščanje takih kapacitet imeti na voljo dovolj živine. Sedaj jo na domačem trgu, torej v občini, dobijo le okoli 30 %, vse ostalo pa morajo pripeljati od drugod.

Posebno pozornost bo moral kolektiv podjetja Meso v prihodnje posvetiti novim strokovnim kadrom. Dosedanji težki delovni pogoji in temu neustrezni osebni dohodki so mlade ljudi odvrčali od mesarskega poklica.

Sedaj imajo v podjetju Meso pet vajencev, sprejeli pa jih bodo še pet in jih bodo specializirali za poklice klavec, sekač, predelovalec in razsoljevalec.

Nove proizvodne obrate podjetja Meso je odprl Peter Plevel, predsednik zbora delovne skupnosti občinske skupščine. Prerezal je slavnostni trak, ki je bil tokrat narejen iz klobas. Gostje pa so si nato ogledali proizvodne prostore, kjer so mesarji že pripravljali za pokušnjo lastne izdelke — hrenovke in kranske klobase.

Novi proizvodni obrati podjetja Meso

Podgorje je dobilo vodovod

V okviru praznovanja občinskega praznika so tri dni v Podgorju odprli pomemben komunalni objekt — nov vodovod.

Medtem, ko spodnji del podgorskega vodovoda v dolžini 2500 m napaja vodovodno omrežje vodne skupnosti Cerklje-Mengeš, je zgornji del vodovoda v dolžini 1900 m priključen na vodovodno omrežje Kamnika.

Skupna vrednost opravljenih del znaša 35 milijonov starih dinarjev, od tega so občani prispevali s samopriskom in prispevki v drugih oblikah 24 milijonov starih dinarjev. Skupščina občine Kamnik 2 milijona starih dinarjev, Komunala podjetje Kamnik 2 milijona, Vodovod Mengeš 4 milijone in Agrokombinat Emona 2 milijona starih dinarjev.

Predsednik krajevne skupnosti Podgorje Viktor Kočar

je ob otvoritvi vodovoda poudaril, da je akcija pri gradnji vodovoda uspela predvsem zaradi tega, ker so v njej sodelovali vsi vaščani. S tem, da niso zahtevali nobene odškodnine za zemljišče po katerem teče glavni vod, so bili stroški temu ustrezno manjši. Z napeljavo vodovoda je v Podgorju poleg zdrave pitne vode zagotovljena tudi večja požarna varnost, saj so na glavnem vodu postavili več hidrantov.

Sedaj sta ostali brez vodovoda le še dve hiši, ki se nahajata na sredini med severnim in južnim delom vodovoda. Zaradi sorazmerno velike oddaljenosti ni bilo mogoče zagotoviti dovolj sredstev za napeljavo vodovoda tudi tem vaščanom. Vendar je krajevna skupnost obljubila, da bo zbrala še toliko denarnih sredstev, kolikor jih potrebujejo za rešitev tega vprašanja.

Hkrati z otvoritvijo podgorskega vodovoda so izročili v obratovanje tudi nov akumulacijski rezervoar v Podgorju, ki ga je zgradilo Komunalno podjetje Kamnik. Ob tej priložnosti so predstavniki komunalnega podjetja poudarili, da novi objekt predstavlja le del celotnega vodovodnega sistema, ki ga bo potrebno v prihodnjem obdobju še dograjevati, predvsem pa v to omrežje pripeljati večje količine vode.

Na slovesnosti pri kulturnem domu v Podgorju, ki so se je poleg vaščanov udeležili tudi predstavniki občinske skupščine in republiški poslanci je z odprtjem hidranta poslanec Franc Svetelj odprl nov vodovod v Podgorju. Ob tej priložnosti je občanom krajevne skupnosti zaželel podobnih uspehov tudi v bodočih podobnih akcijah.

TURISTIČNA AGENCIJA

LJUBLJANA TRANSPORT

KAMNIK

Titov trg 20
telefon 83-249

nudi naslednje usluge:

Organizira avtobusne prevoze z aranžmaji po domovini in v inozemstvo;
posreduje nabavo potnih listov in viz;
menja tuje valute;
rezervira avtobusne, letalske, ladijske in železniške vozovnice;
rezervira prenočišča in pensije;
preskrbi celotne aranžmaje za seje, posvete in konference v vseh gostinskih obratih Ljubljana transporta v Sloveniji;
izdaja avtobusne mesečne vozovnice;
prodaja vstopnice za razne pomembne športne in kulturne prireditve;
prodaja spominke, avtokarte in vozne rede;
nudi brezplačno informacije.

KLICITE TELEFON 83-249

SE PRIPOROČAMO!

TURIST
Kamnik

Z otvoritve novega vodovoda v Podgorju

Našim kmetom se obetajo lepše perspektive

Nedavna združitev delovnih organizacij »Agrokombinata Emone« in »Prehrane« v novo podjetje »Emona« Ljubljana ima poleg številnih prednosti, ki so bile dosežene za nadaljnji razvoj novega podjetja, tudi širši družbeno-ekonomski pomen. Z združitvijo omenjenih delovnih organizacij so podane boljše ekonomske možnosti in ustvarjeni pogoji za hitrejši razvoj in modernizacijo zasebnega kmetijstva na območju občin Kamnik in Domžale. To pa seveda terja določene spremembe dosedanjega načina dela, večjo organiziranost in poslovnost povezovanje kmetov z obratom Kooperacija, ki deluje v novem podjetju kot samostojna gospodarska enota. Delo tega obrata je ob strokovni pospeševalni službi izključno usmerjeno v ekonomsko povezovanje z zasebnim kmetijstvom, ki se z različnimi oblikami proizvodnega in poslovnega sodelovanja odraža na področju organizirane kooperacijske proizvodnje, odkupa kmetijskih pridelkov in oskrbe z reprodukcijskim materialom.

Ker je pomen obrata Kooperacija tako po vsebini kot organizacijskih oblikah dela povsem enak z vlogo kmetijskih zadrug, se kaže nujna potreba, da se dosedanjí obrat vsebinsko in organizacijsko preoblikuje v takšno organizacijo združenega dela, ki bo kmete gospodarsko in krajevno povezovala in jim omogočala uresničevati njihove napredne proizvodne in potrošniške interese. Da bi pa lahko uresničili ekonomsko in samoupravno združevanje kmetov v obratu Kooperacija, je potrebno ustvariti med kmeti in delavci take pogoje sožitja, kjer bodo vladali enakopravni ekonomski odnosi. Skratka, iz sedanjega obrata moramo izoblikovati tako samoupravno organizacijo kooperantov, da bo preko

samoupravne strukture obrata izražena povezanost kmečkega dela tudi z drugimi enotami podjetja.

Z namenom, da bi lahko čimprej osnovali tako organizacijo kooperantov, ki bo v ekonomskem in samoupravnem pogledu v celoti ustrezala smotrom kooperantov in podjetja, se že pripravljajo predlogi za odpravo dosedanjih pomanjkljivosti. Zato lahko z gotovostjo pričakujemo, da bo že v oktobru letos mogoče sklicati ustanovne občne zbornice po posameznih krajevnih območjih občine, na katerih se bodo kmetje sami odločili o tisti obliki organiziranosti, ki jim najbolj ustreza.

Poleg ustrezne samoupravne organizacije pa kmetje upravičeno zahtevajo, da se jim zagotovi možnost najemanja kreditov, kar je osnovni pogoj za modernizacijo in večjo blagovno proizvodnjo. Naj povemo našim kmetom v vzpodbudo, da bo predvidoma še letos organizirana hranilno-kreditna služba. Predvideno je namreč, da bo podjetje »Emona« omogočilo z začetno vlogo 500.000 normalno poslovanje te službe, ki bo organizirana v obratu Kooperacija tako, da bo čimbolj približana ljudem na terenu. Zato z dokajšnjo gotovostjo pričakujemo, da nam bo uspelo z agitacijsko pomočjo kmetov samih in z ustreznimi organizacijsko ekonomskimi posegi ter vzpodbudno politiko do vlagateljev preusmeriti znatni del sedanjih hranilnih vlog kmečkega prebivalstva iz drugih denarnih zavodov v našo hranilno-kreditno organizacijo. Z ustanovitvijo omenjene službe in s postopnim naraščanjem hranilnih vlog bodo vse večje možnosti za odobravanje investicijskih kreditov kmetom na območju občine.

Ing. F. Prijatelj

Priprave interniran- cev za obletnico vstaje

Komisija za interniranje je na svoji prvi seji v tej mandatni dobi skrbno razpravljala o programu dela. Ozrla se je v preteklost, ki se ne da nadoknaditi z nobenim delom, kajti vmes je 30 dragocenih let in v teh letih že pokopanih nešteto še dragocnejših življenj, ki bi lahko govorila in pričala o usodi izseljenštva na Kamniškem — o usodi udeležencev koncentracijskih taborišč, nemških in italijanskih, izseljencev v Nemčijo in Italijo, zapornikov, raztresenih po Evropi. Preko 150 taborišč imamo evidentiranih, pa verjetno še niso vsa, kjer so trpeli naši ljudje. Zgodovina izseljenštva bi morala biti zbrana, pa ni. Namen je bil dober, kar se vidi iz zapisnikov, pa se je vedno ustavilo pri denarju, leta so tekla.

Mnogi bi lahko sami opisali svoja doživljanja ali jih posneli na magnetofon, pozneje pa bi jih uredila sposobnejša roka. Lahko bi ta material služil študentom kot diplomska naloga. S hitrimi koraki se nam bliža 30-letnica, ko so morali prvi izseljenci iz našega kamniškega območja. Bomo kdaj zbrali denar? Prvi poskusi so že izšli v Kamniškem zborniku, toda ta ni primeren za nadaljevanje. Za 30. obletnico se je komisija odločila za samostojni zbor-

nik spominov, ki naj bi izšel v nekaj letih. Posamezne članke pa bi lahko že sproti objavljali v Kamniškem občanu. Zato se bodo v septembru ali oktobru sestali vsi odgovorni za sekcije internirancev pri krajevnih odborih ZB NOV in skupno pretehtali poslednje možnosti.

Takrat se bomo pogovorili tudi o sklici udeležencev težkih taborišč nemških in italijanskih, ki naj bi bil še letos. In še o »ylaku solidarno-

sti«, ki naj bi naslednje leto popeljal naše izseljence v kraje Jugoslavije, kjer so preživljali svoje izgnanstvo med okupacijo. To akcijo bo sicer organiziral Republiški odbor ZZB NOV, vendar s pomočjo občinskih komisij. Se prej pa se bomo o tem pomenili na predhodnem sestanku vseh izseljenih.

Karkoli bomo že pokrenili, bo moralo biti skrbno pripravljeno za dostojno počastitev 30. obletnice vstaje.

M. B.

Medobčinsko sodelovanje Kamnika in Domžal

Izvršna odbora občinskih konferenc SZDL Kamnika in Domžal sta pred dnevi na skupni seji obravnavala dosedanje medobčinsko sodelovanje in ugotovila, da je bilo v preteklem obdobju z medsebojnim sodelovanjem rešenih precej skupnih problemov, vendar so še mnoga področja, v katerih v vsaki občini po svoje iščejo rešitve. Zato sta izvršna odbora podprla pobudo za ustanovitev medobčinskega sveta občin Kamnika in Domžal, ki naj bi v prihodnje spremljal in usmerjal to sodelovanje.

Predlagala sta občinski skupščini, naj na naslednjih sejah imenujeta skupen iniciativni odbor, v katerem naj bodo poleg predsednikov občinskih skupščin tudi vsi predstavniki občinskih vodstev družbenopolitičnih organizacij. Posebej pa so poudarili, da je treba vsa vprašanja v zvezi z regionalnim povezovanjem in medobčinskim sodelovanjem obravnavati javno in v razpravo vključiti čimvečji krog članstva Socialistične zveze.

Na sestanku so se tudi dogovorili, da bosta obe organizaciji Socialistične zveze v prihodnje sodelovali pri uresničevanju svojih delovnih programov. Med vprašanji, ki jih bosta obe organizaciji skupaj obravnavali, so omenili predvsem razprave o srednjeročnem načrtu razvoja obeh občin, uresničevanje programov razvoja kmetijstva, ustanovitev kulturnih skupnosti in bodoče finansiranje krajevne skupnosti.

Razvitje prapora borcev NOV v Komendi

Na dan vstaje so borci NOV v Komendi razvili svoj prapor. Pred spomenikom padlih borcev se je zbrala velika množica domačinov in gostov. Vse je pozdravil predsednik krajevnice organizacije ZB NOV Lovro Lukar. Zbranim je obudil spo-

mine na težke, vendar slavne dni naše zgodovine prvoborec Vinko Kepic. Ob igranju svečane koračnice mengeške godbe je prapor razvil Jože Kepic, direktor Lónčarske zadruge in odbornik občinske skupščine.

Jože Kepic je razvil novi prapor nekdanjih borcev NOV v Komendi

Novi samoupravni organi v kamniških kolektivih

Znani XV. amandma k zvezni ustavi, o katerem je bilo v preteklem obdobju mnogo razprav v delovnih kolektivih, je dal samoupravljamcem dokaj proste roke glede organizacije in oblik samoupravljanja v delovnih organizacijah.

Nekateri so se zavzemali za to, da bi morali kljub temu nekatere stvari ozir. vprašanja s področja samoupravljanja s nekim predpisom poenotiti, medtem ko so drugi zagovarjali stališče, da je treba samoupravno ureditev v kolektivih v celoti prepustiti članom delovnih kolektivov brez kakršnega koli širšega dogovarjanja o uveljavitvi načela, ki ga vsebuje XV. amandma. Seveda pa sta to le obe skrajnosti, med katerima je tekla dosedanja razprava o izpolnitvi in nadaljnjem razvoju našega samoupravnega sistema.

Tudi delovni kolektivi skupno z družbenopolitičnimi organizacijami v kamniški občini so posvetili vsebinskim in organizacijskim vprašanjem samoupravljanja v zvezi z XV. amandmajem precej pozornosti. Občinski sindikalni svet je organiziral več posvetovanj s predsedniki sindikalnih organizacij in delavskih svetov ter direktorji delovnih organizacij. Na teh posvetovanjih so obravnavali številna vprašanja s področja samoupravljanja, ki jih je treba rešiti pri izpolnjevanju in spremembi statuten delovnih organizacij.

In kakšni so rezultati vseh teh dogovorov? V precejšnji meri bo na to odgovorila posebna anketa občinskega sindikalnega sveta, ki jo je le-ta poslal vsem delovnim organizacijam v občini in ki naj bi dala odgovor na vprašanje, za kakšne vrste samoupravnih organov so se odločili v posameznem kolektivu, koliko članov štejejo posamezni organi, kakšen je njihov sestav glede na stopnjo izobrazbe, mladine in žensk, kolikšna je mandatna doba samoupravnih organov, kakšne so oblike informiranja v kolektivu itd.

Do 1. julija je na to anketo odgovorilo 18 sindikalnih organizacij s področja industrije, gradbeništva, zdravstva, otroškega varstva, obrti, trgovine in gostinstva.

Najprej pogledimo, kakšna je sestava novih delavskih svetov. Takoj je treba ugotoviti, da so v nekaterih kolektivih zmanjšali število članov delavskega sveta glede na prejšnja leta. Če me upoštevamo manjših delovnih kolektivov, ki imajo do trideset zaposlenih in delavski

svet predstavljajo vsi člani delovne skupnosti, potem se v večjih kolektivih giblje število od 15 do 40. V podjetju Titan šteje delavski svet 40 članov, v Stolu 39, v tovarni usnja in v Svilanitu 31. Čeprav število članov delavskega sveta ne more biti odvisno le od števila zaposlenih, je vendar zanimiv podatek, da pride v Titanu in Stolu na 31 zaposlenih en član delavskega sveta, v Svilanitu na 17 članov, v Tovarni usnja na 13 članov, v Svitlu na 32, v Menini na 8, v Slogi na 4 člane kolektiva en član delavskega sveta itd.

Podatki o sestavi sedanjih delavskih svetov kažejo, da družbeno političnim organizacijam kljub vsem prizadevanjem še ni uspelo doseči glede na število zaposlenih vsaj približno enakega deleža mladine in žensk v samoupravnih organih. Če primerjamo podatek, da imamo med vsem zaposlenimi v občini preko 42% žensk, potem nas delež članic novih delavskih svetov, ki znaša v največjih industrijskih kolektivih, tj. v Tovarni usnja 16 odstotkov, v tovarni Titan 17,5, v Svitlu 22, v Stolu 23,4 in v Svilanitu 54,4 odstotka, ne more povsem zadovoljiti.

Podobno je tudi z mladimi proizvajalci v delavskih svetih. Njihov delež se giblje od 6 odstotkov (Graditelj) do 9,7 odstotka (Tovarna usnja, Svilanit). Če izzamemo gostinsko podjetje Planinka, ker so glede na sestavo zaposlenih v delavskem svetu v glavnem mlajša dekleta, potem so v tem pogledu napravili korak naprej v Stolu, kjer je v delavskem svetu šest mladincev ozir. preko 15 odstotkov. Marsikje nimajo v delavskem svetu nobenega mladince, drugod pa enega, dva ali največ tri. Kot kaže, je treba iskati vzroke za tako stanje ali v premajhni družbeni aktivnosti samih mladih proizvajalcev ali pa ob premajhni zavzetosti družbenopolitičnih organizacij zlasti Zveze mladine, da bi mlade, družbeno razgledane in delavoljne proizvajalce vključili v dejavnost samoupravnih organov.

V delovnih kolektivih so ob volitvah novih delavskih svetov letos posvetili večjo pozornost kvalifikacijski strukturi teh samoupravnih organov. V novih delavskih svetih prevladujejo v večini primerov kvalificirani delavci, katerih delež se giblje v večini primerov okoli 1/2 vseh članov delavskega sveta. Drugo tretjino v večini primerov predstavljajo člani delavskega sveta. Drugo tretjino

v večini primerov predstavljajo člani s srednjo strokovno izobrazbo in VK delavci. Delež članov delavskega sveta z višjo in visoko izobrazbo se giblje v poprečju okoli 10 odstotkov, ostali del (okrog 20 do 25%) pa predstavljajo nekvalificirani ozir. polkvalificirani delavci. Treba je ugotoviti, da v večini primerov sestav novih delavskih svetov odraža kvalifikacijsko strukturo zaposlenih, ki jo bo treba v marsikaterem kolektivu znatno izboljšati zlasti v pogledu zaposlovanja ljudi s srednjo, višjo in visoko izobrazbo.

Eno od osrednjih vprašanj v razpravah okrog uveljavljanja XV. amandma je bilo vprašanje, kaj storiti s sedanjim upravnim odborom, s čim ga nadomestiti in kako organizirati učinkovito izvajanje politike delavskega sveta preko kolektivnih in izvršnih organov.

V večini večjih delovnih kolektivov so z izpolnitvijo statuta dosedanji upravni odbor ukinili, namesto njih pa uvedli poslovne odbore ali komisije, ki bodo opravljale naloge na posameznih področjih gospodarjenja in upravljanja v delovni organizaciji.

V industriji pohištva Stol so poleg poslovnega odbora postavili še 14 komisij. Naj

nekateri naštejemo: za delovna razmerja, varstvo pri delu, izobraževanje, za kadre, življenjske pogoje, rekreacijo, za informiranje — tovarniški tisk, vseljudsko obrambo, požarno varnost itd. V Tovarni usnja deluje kot kolektivni izvršni organ poslovni svet, v industrijskem kombinatu Svit pa imajo deset komisij s po štiri do pet članov za posamezna področja. V gradbenem podjetju Graditelj imajo poleg 7-članskega poslovnega odbora še pet odborov (kadri, notranja ureditev, varstvo pri delu, informiranost, izrekanje disciplinskih ukrepov). Tudi v podjetju Svilanit so se odločili za pet kolektivnih izvršnih organov in sicer za odbor za organizacijo proizvodnje, odbor za razvoj in organizacijo podjetja, odbor za finančno komercialne zadeve, odbor za kadrovske socialne zadeve in odbor za nagrajevanje.

V večini manjših delovnih organizacijah s področja obrti, gostinstva, otroškega varstva itd. pa bodo obdržali upravni odbor kot edini kolektivni izvršni organ.

Kot kažejo doslej zbrani odgovori na anketo, so se v večini delovnih kolektivov odločili, da bodo vsaki dve leti volili vse člane delavskega sveta in seveda tudi

člane kolektivnih izvršnih organov. V nekaterih kolektivih pa so se odločili za štiriletno mandatno dobo članov delavskega sveta (Svit, Sloga, Zavod za usposabljanje invalidne mladine, Meso, Planinka).

Velika večina statuten kamniških delovnih organizacij predvideva za mandatno dobo direktorja štiri leta. Daljšo dobo so po doslej zbranih podatkih določili le v dveh kolektivih in sicer v trgovskem podjetju Kočna, kjer naj bi direktorja volili vsaki 6 let, in v Svitlu, kjer naj bi bil direktor izvoljen za 8 let.

Ceprav obveščanju članov kolektiva v posameznih podjetjih in zavodih v zadnjem času posvečajo vse več pozornosti, pa imamo v občini še vedno mnogo delovnih kolektivov, kjer je oglasna deska še vedno glavno in marsikje še edino informacijsko sredstvo.

Svoja lastna tovarniška glasila, ki izhajajo mesečno ozir. dvomesečno, imajo v Svilanitu, Tovarni usnja, v Stolu. Poleg teh glasil pa sklepe delavskega sveta in drugih samoupravnih organov ponekod posredujejo tudi v ciklostiranih biltenih, informatorjih ipd. (Stol, Svilanit, Graditelj).

S.

POD NOVO STREHO — Stanovalci so se že vselili v novi blok na Kidričevi cesti. Z vzhodne strani je pregled na trgovski in stanovanjski del poslopja kaj svojevrsten. Za zagrnenimi okni so prostori slaščičarne »Vesna«, do katere je dostop po obrobem hodniku s Kidričeve ceste, za tremi ostalimi okni pa je prodajalna »Metalke«. Stanovalci se že dogovarjajo, kako bodo spravljali sneg iz drugega nadstropja, vsi pa so navdušeni: »Kako je lepo pod novo streho! Velike betonske cevi v spredju slike so že globoko pod zemljo: Mimo šolskega poslopja so jih položili do Usnjarske ceste, da bo kanalizacija tega dela mesta omogočila asfaltiranje parkirnega prostora okrog šole, kjer bodo pristajali šolski avtobusi.

Kamničani in kultura

Ob letošnjem občinskem prazniku je bilo v Kamniku več kulturnih prireditev, ki jih je pripravil odbor za proslave in seveda zanje preskrbel tudi denar. Več kot milijon starih dinarjev. Treba je ugotoviti, da so bile med njimi tudi prireditve, ki zanjejo mednarodna priznanja. To je bila folklorna skupina Tine Rožanc z večerom jugoslovanskih plesov. Tak je bil tudi nastop mladinskega zbor

ra Ulftski slavčki iz Nizozemske.

Napol prazna dvorana kina Dom pa je bila dokaz, kako Kamničani cenimo take prireditve. Ali nas res ni prav nič sram, da tak kulturni nastop kot je nastop plesalcev Tineta Rožanca, ki po svetu plešejo pred nabitimi dvoranami, obišče le stopetdeset ljudi, ali pa da na predstavi dramske uprizoritve Noč v plamenih, ki obravna

va NOB na Kamniškem, sedi v dvorani 50 ljudi, ali pa, da pride na otvoritev razstave »Podobe iz taborišč« v prenovljenem renesančnem gradu Zaprice 10 ljudi in podobno.

Posebej se moramo vprašati, kje so bili prosvetni delavci, ki jih je v Kamniku preko 200. Se zlasti zato, ker smo bili priča v domžalski občini, ki ima praznik v istem času, kako so ravno prosvetni

delavci nosili breme kulturnega programa. 25. julija je v domžalski dvorani nastopilo 130 mladih pevcev. Pri nas pa kaj takega ni mogoče. Ni mogoče niti to, da bi se prosvetni delavci vsaj kot gledalci udeležili kulturnih prireditev.

Seveda bi storili krivico našim podeželskim učiteljem, če bi posploševali. Ob otvoritvi šole v Komendi in ob praz-

novanju krajevnih praznikov v Stranjah in v Crni so se res potrudili. Toda, zakaj tega ne zmoremo v Kamniku?

Ali tak odnos po svoje ne prispeva k še večji pasivnosti in kulturnemu mrtvilu v našem mestu.

Po vsem tem se res lahko vprašamo, ali se v Kamniku sploh še spleča organizirati kakšno kulturno prireditev, ali pa je bolje denar, ki ga dajemo v te namene, kam drugam bolj koristno naložiti. —js

Hotel Wartburg-Hospiz je s svojimi 140 posteljami na tretjem mestu med 22 mannheimskimi hoteli. Prenočišče v enoposteljni sobi stane od 22 do 27 mark. V ceni pa je seveda vračunan tudi zajtrk. V našem denarju torej od 75 do 92 din. Za naše pojme kar precejšnja tarifa, če upoštevamo, da je treba tudi kositi in večerjati. Naši gostitelji niso bili skopi z denarjem, to smo takoj opazili. Na ceniku preberemo tudi ceno prenočišča za pse: 1.65 DM! V nočnih omaričah pa nam je na voljo evangelistična biblija. Po zajtrku so nam razkazali mesto. V avtobusu nas je spremljal vodič mannheimskega turističnega društva, upokojeni inženir, ki je odlično poznal znamenitosti tega mesta.

V primerjavi s sosednjimi mesti kot so Ladenburg, Heidelberg in druga je Mannheim sorazmerno mlado mesto. Njegova tradicija sega le 360 let nazaj v čase, ko je ob sotočju največje nemške reke — Rena in Neckarja nastajala rezidenca pfalških knezov. Po letu 1815 se je mesto naglo razvijalo kot pomembno trgovsko in industrijsko središče v Porenju. Zanimivo je tudi, da je bil leta 1817 v tem mestu izdelan prvi bicikel. Leta 1885 pa je Karl Benz izdelal prvi avtomobil, predhodnika kasnejšega Mercedesa. Mesto šteje danes 330.000 prebivalcev. 14500 ha mestne površine pa je, kar je tudi redkost, razdeljenih na številne kvadrate. Ulice v tem mestnem jedru so označene s črkami in številkami. Taka razporeditev omogoča, da človek, ki pozna abecedo in številke do 15, kaj hitro najde naslov, ki ga išče.

Vsa industrija je locirana izven mestnega središča in ustvarja danes preko 5 milijard mark dohodka. Največ seveda motorna, strojna, elektrotehnična in kemična industrija. V luki so lani raztovorili 8 milijonov ton blaga. Na levi obali

S kamniško Liro po Evropi (2)

Navdušenje nad ohcetjo in kolom

Rena pa je zraslo še eno industrijsko mesto, znano po kemični industriji — Ludwigshafen. Samo firma BASF zaposluje preko 50.000 ljudi.

Z našim vodičem smo se najprej ustavili pred znamenito jezuitsko cerkvijo, zgrajeno leta 1760. To je najpomembnejši tovrstni baročni spomenik v jugozahodni Nemčiji. Čeprav je bila leta 1943 zaradi bombardiranja težko poškodovana, so jo do leta 1961 povsem obnovili. Na trgu pred cerkvijo stoji spomenik dramatik Schillerju na mestu, kjer je stalo med vojno porušeno staro gledališče, v katerem so leta 1782 prvič uprizorili Schillerjeve Razbojnike.

Največji spomenik starega Mannheima pa je gotovo grad, ki s svojimi 450 m dolžine spada med največje gradove v Evropi. Zgradila sta ga kneza Karl Filip in Karl Teodor leta 1760. V tej monumentalni zgradbi je danes mannheimska univerza. Ogledali smo si tudi znamenito viteško dvorano s prekrasnimi freskami in lestenci na stropu. Danes v njej prirejajo svečanosti ob velikih praznikih in koncerte.

Ko smo se peljali mimo vodnega stolpa, ki je s svojimi vodometi, ponoči osvetljenimi z raznobarnimi reflektorji, posebnost mesta, smo se za hip ustavili ob spomeniku Karlu Benzu. Na veliki kamniti plošči je reliefno upodobljen graditelj prvega avtomobila s simboličnom prikazom prve kočije na motorni pogon, zgrajen pred 85 leti. Tu se šele prav zavemo, kakšen napredek je tehnika dosegla v osmih desetletjih.

Toda ni časa za razmišljanje, moramo naprej. Mnogo je še znamenitosti, časa pa pre malo. Kmalu se poslovimo od prijaznega vodiča in mu v zahvalo podarimo majhno kamniško majoliko. Po kosilu se je treba pripraviti za prvi koncert na naši turneji.

Kupimo časopis AZ — Zeitung für Mannheim. Pogledamo napovedi prireditev za soboto 23. maja. V narodnem gledališču bodo uprizorili Marjijo Stuart, v Malem gledališču pa Play Striedberga. Koncertov v programu ne zasledimo. Napovedan pa je skupni koncert Lire in domačega zbora Mannheimer Liedertafel ob 20. uri v Friedrich-Jocot-Saal MI, 8—9.

Koncertna dvorana je približno 5 minut od hotela. Srednje velika dvorana s približno 500 sedeži se je kmalu po našem prihodu začela polniti. Pevski kolegi — gostitelji so bili že zbrani. Rahlo smo bili začudenji, ko je njihov pevovodja v pogovoru dejal, da bo nocoj nastopilo le sto pevcev, ker jih je precej službeno zadržanih. Kaže, da se držijo gesla, da iz množičnosti raste kvaliteta. Opazili pa smo, da imajo tudi oni težave z naraščanjem, saj so prevladovali pevci, ki so že blizu ali pa so se že srečali z Abrahamom. Treba je kljub temu pritrditi njihovemu zatrdilu, da pesem ne pozna let in meja. Samo pfalška pevka zveza, kamor spada Mannheim, vključuje 23.000 pevcev in pevk, ki pojejo v preko 600 pevskih zbora. Takih pevskih zvez pa je v državi 19 s preko pol milijona pevcev.

Koncert so začeli domači pevci z dvema pesmima W. A. Mozarta in sopranistko Edith Jaeger.

Naši pevci pa so v prvem delu poleg Gallusa, Schuberta (Ljubezen), Brahmsa (V tihi noči) predstavili Vasilija Mirka Jutro, Stevana Mokranjca Njest svajt in Antona Lajovica Lan.

Po treh nemških narodnih v izvedbi mešanega zbora Liedertafel in treh poskočnicah je koncert dosegel višek. Polno dvorano so navdušili naši pevci in solisti Janez Macenović z Maroltovo Kangalilejsko ohcetjo, Janez Krt, Janez Kovterc in Avgust Ogrinec z Vojaško. Ohcet so morali ob navdušenem odobravanju občinstva ponoviti. Podobno se je zgodilo s Kolom Vasilija Mirka, ki so ga naši pevci predstavili v živahnem ritmu tipične jugoslovanske folklorne.

Cestitk in priznanj od poslušalcev ni bilo konca ne kraja. Komplimenti našemu petju so se nadaljevali še na pevskem srečanju v društvenih prostorih Liedertafela, kamor so nas povabili po koncertu. Predsednik Lire dr. Čebulj in predsednik Liedertafela sta izmenjala spominska darila. Spontano je spet zadonela naša narodna pesem v četrtem nadstropju velike zgradbe v četrti barov in nočnih lokalov.

Kakšno nasprotje: v pritličju beznica s pornografskimi filmi, stiptizom in pijanimi mornarji z ladij na Renu, tu pa pesem, ki združuje ljudi vseh narodov in dežel!

(se nadaljuje)

Koncert Lire v Mannheimu

Kamniški otroci so letovali na Debelem rtiču

Posebna komisija pri občinski zvezi prijateljev mladine je tudi letos pripravila našim pionirjem letovanje na morju. Spomnila se je zahvale in prošnje lani ob vrnitvi »mladih letoviščarjev« z morja: Se prihodnje leto tako lepo in še za dlje časa!

Že v zgodnji pomladi je začela komisija s pripravo. Treba je bilo zbrati denar in urediti izbor otrok. To ni bilo malo dela. Izmed prijavljenih je bilo treba izbrati res potrebne in tudi najbolj upravičene. Pri izbiri je predvsem odločala zdravniška ugotovitev in socialni položaj družine posameznega prijavitelja. Stroške letovanja so delno kriili starši, občinska skupščina je določila v ta namen 2.000.000 S din. Temeljna izobraževalna skup-

nost pa 1.000.000 S din. Kakor vsako leto je tudi letos občinski sindikalni svet prispeval 600.000 S din. Tako so bili izdatki kriti in sicer za 140 otrok. Prva skupina 60 otrok je odšla na morje 6. julija in se vrnila 20. julija, druga skupina je letovala od 20. julija do 3. avgusta; vsaka torej 14 dni.

Kako je bilo tamkaj? Takale je ocena »letoviščarjev«: Lepo, da lepše biti ni moglo! Kako pa tudi ne! Z njimi so bile vzgojiteljice, ki so vestno opravljale nadzorstvo in seveda skrbele tudi za zabavo. Učile so nas plavati, jesti, piti in še spati, je rekel neki mali »navihanček«. Razvedrila je bilo dovolj, tudi kadar je vreme odpovedalo.

Na Debelem rtiču pa niso letovali samo Kamničani.

Semkaj so prišli tudi otroci iz Ilirske Bistrice, Kranja, Novega mesta, 30 jih je pa bilo celo iz Dunaja. Razporeženja ni prav nič motilo, da so bili otroci iz različnih krajev. Je pa Debeli rtič kot skrbno urejen park. V njem so med zimzelenim drevjem skrita posamezna poslopja. Ob obrežju nenehno pluskajo morski valovi. Ta spokojna glasba narave otroke pomirja in hkrati poživlja, prav to pa je treba mlademu življenju — našim otrokom.

Morje, morje! Nekateri so ga celo prvič videli. Nepozabni bodo izleti v bližnjo in daljnjo okolico. Koliko vprašanj, koliko odgovorov. Tako so otroci poleg prijetnega ujeli tudi koristno, kar jim bo prav gotovo koristilo pri pouku. Obiskali so Lazaret, bili so na mejnem prehodu v Italijo ter v letovišču Ankarana. Lep je bil izlet v Koper, kjer so si predvsem ogledali luko in vse naprave v njej. Neverjetno, kaj vse opazi mlado in še nerazgledano oko. Človek bi moral nositi s seboj leksikon, da bi jim znal vse razložiti. Poučna je bila tudi vožnja z ladjo ob obali mimo Izole, Koprca, Ankarana in nazaj do Debelega rtiča.

Posebno so zanimalo otroke tovrstne ladje — velikanke, zasidrane zunaj koprške luke. In ta pogled tja na odprto brezbržno morje, sveži zrak, sonce, hladen piš na palubi in lahno pozibavanje, vse kakor naročeno za živo, mlado srce!

Tako poživljeni in od sonca zagoreli so se otroci po 14 dneh vračali. Težko so se poslovili od morja, kar je dokaz, da jim je nudilo to, kar je bilo zanje potrebno in prijetno. Težko je pa bilo tudi slovo od vzgojiteljic, ki so jim v tem času nadomeščale skrbne starše. Da bi jih slišali, kako so mešetarili za podaljšanje letovanja! Ni šlo in ni šlo! Morali so se vrniti. Obljuba, da pridejo drugo leto zopet, jih je nekoliko premotila, da so se vdali v usodo.

Doma je bilo živ-žava in pripovedovanja o vsem, kar so doživeli. Ko si gledal to veselo snidenje, polno zadovoljstva, je moral biti srečen prav vsak, ki je tako ali drugače pripomogel, da je bilo vsem tako lepo.

Prav gotovo pa bo marsikdo pripomnil, kaj pa mali predšolski iz vrtca. O, niso bili pozabljeni! Letos, prvo leto je bilo izbranih 20 »čebelic«, ki so prav tako že pred koncem šolskega leta za 14 dni odbrenčale tja doli na sončni Jadran, na Debeli rtič, da si nasrkajo zdravih sokov za hitrejšo rast na duhu in telesu. Prav tako! Tudi zanje je morje in njegove lepote.

V tolažbo mladim »letoviščarjem« in njihovim mamicam pa kliče občinska zveza prijateljev mladine: Drugo leto zopet na svidenje! Tudi drugo leto ne bomo pozabili naših otrok.

M. B.

Jubilantka Klara Perčič

Ob 60-letnici Klare Perčič

Znana družbena delavka Klara Perčič iz Kamnika je te dni praznovala 60-letnico. Ob tej priliki so predstavniki občinskih družbenopolitičnih organizacij pripravili jubilejntki skromno, a pristrčno slovesnost. V krogu sodelavcev, med katerimi niso manjkali tudi člani podružnice Slovenske izseljenške matice, katere tajnik je jubilejntka že 12 let, so obudili spomine na ne ravno rožnato pot nekdanje izseljenke in aktivne udeleženke odporniškega gibanja v Franciji in na leta povojne graditve, h kateri je Perčičeva prispevala krepak delež.

Ali jih poznamo?

Slikar Ivan Vavpotič

Kamnik se nenehno širi na vse strani. Kmalu bo ves prostor med mestom in Duplico zazidan. Nastajajo nova pota, ceste in ulice, katerim bo treba dati imena. Že pri zadnjem poimenovanju novih ulic smo se odločili, da bo nova ulica, ki nastaja na Benkovičevih njivah, nosila ime Benkovičeva ulica. Zdaj so zastavili ob njej gradnjo 5 dvojčkov. Za naslednje nazive še nismo v zadregi, saj se je v Kamniku rodilo dovolj zaslužnih mož, ki so v našem kulturnem in javnem življenju s svojo dejavnostjo zapustili vidne sledove in zaslužijo, da jih ohranimo v spominu. Ali jih poznamo? Naj jih navedemo nekaj, ki naj bi, oziroma ki bodo dali imena novim ulicam.

Slikar Ivan Vavpotič (v rojstni knjigi: Vavpotič) se je rodil v Kamniku 21. februarja 1877 kot sin kamniškega zdravnikarja. Gimnazijo je končal v Novem mestu, slikarstvo pa je študiral od 1898 do 1900 v Pragi, potem eno leto v Parizu in na Dunaju, od 1902—1905 pa spet v Pragi, kjer je končal študije. Takoj je bil imenovan za učitelja risanja na Strokovni akademiji v Pragi, od 1906—1910 pa je bil učitelj risanja na realki v Idriji.

Od leta 1910 je stalno živel v Ljubljani kot svoboden slikar. Med prvo svetovno vojno so ga kot vojnega slikarja dodelili vojnemu tiskarskemu uradu. V Judenburgu je v bežnih potezih zajel Ivana Cankarja v vojaški suknji kot infanterista 17. p. polka. Narodni muzej v Ljubljani hrani 9 oljnatih slik iz vojne dobe. Na raznih bojiščih je upodobil celo vrsto prizorov in portretov raznih poveljnikov. V letih 1927 do 1929 je bil scenograf obeh državnih gledališč v Ljubljani, leta 1928 pa ga je prosv. ministrstvo imenovalo za profesorja.

Slikar Ivan Vavpotič se je dolgo vrsto let udeleževal vseh večjih manifestacij slovenske likovne umetnosti doma in v tujini. Bil je predvsem mojster portreta, bavil pa se je tudi s krajino in tihožitji. Kot spreten risar spada med najuspešnejše in najduhovitejše ilustratorje. Odlikovala ga je izredna delavnost in malokateri slovenski umetnik je doživel toliko zunanjih uspehov.

Umril je v Ljubljani leta 1943.

Tečaji prve pomoči za šoferje

Občinski odbor RK Kamnik je začel 10-urne tečaje prve pomoči za šoferje. Do sedaj je obiskalo tečaj 155 oseb. Med temi jih je 40 s ponavljalnimi izpiti. Legitimacije

je prejelo 154 šoferjev. Tečaji se bodo nadaljevali, dokler bo dovolj prijav.

Vse informacije dobite v pisarni Rdečega križa soba 122/III. zdravstv. dom.

POCITNICE NA DEBELEM RTICU: Vsi bi se radi čimprej naučili plavanja. Mnogim je to uspelo že letos

Uspelo srečanje izseljencev v Bistrici

Tolikšne udeležbe kot letos na izseljenskem pikniku v Kamniški Bistrici še ne pomnijo. Parkirni prostori so bili premajhni, zato so avtomobili obstali več kot dva km ob cesti.

Naši izseljenci so bili s sprejemom in peštrimi kulturnimi programom nadvse zadovoljni. Organizatorji srečanja, podružnica SIM Kamnik — Domžale, so vsakemu izseljencu podarili lično kamniško majoliko in Rodno grudo.

Poleg domače folklorne skupine je našim rojakom zapel več narodnih oktetov. Solidarnosti, za dobro razpoloženje je poskrbel kvintet Veseli planšarji. Seveda ni manjkalo tudi lectovega srca.

G. John Urbas iz N. Bradocka, Pa v ZDA, ki organizira izlete naših izseljencev v domovino z ladjo in avionom v času od 15. maja do 25. septembra, je iz prijaznosti prevzel licitacijo lectovega srca. Pokazal je, kako se živahno, zgovorno in nevsihljivo vodi taka licitacija. Ko je že izgledalo, da se je licitacija zataknila, je vedno našel nov način, da jo je pogljal v tek. Končno je osvojil srce g. Stane Pajnič iz Toronta in ga poklonil ženi Ivanki. Tako je lectovo srce letos potovalo v Kanado v spomin na prijetno srečanje v Bistrici.

Na sliki: g. John Urbas je prepričevalno licitiral lectovo srce.

BRALCI SPRAŠUJEJO

Čitalnica v kamniški knjižnici

Na enih izmed vrat v prostori kamniške knjižnice piše z velikimi črkami ČITALNICA. Mislim, da si pod pojmom čitalnica predstavljamo prostor, kjer ljudje berejo ali študirajo, torej prostor, ki je dostopen vsem. Vendar pa v Kamniku čitalnica ni takšna. Tudi tedaj, ko je knjižnica odprta, imajo čitalnico zaprto. Kdor želi vanjo, mora prositi za ključ, vendar pa ne more biti prepričan, da ga bo dobil, kajti v čitalnico imajo vstop le nekateri. Mislim, da je knjižnica, ki jo imamo Kamničani, dovolj bogata in raznolika, da zahteva ob sebi čitalnico, toda čitalnico v pravem pomenu besede, sicer pa naj z vrat odstranijo listek ČITALNICA, ki toliko obeta, vendar ničesar ne daje.

Marja Rode
Kamnik

Ravnatelj Ljudske knjižnice profesor Srečko Zabrič nam je v zvezi s pripombami tov. Redetove poslal sledeče pojasnilo:

Čitalnica je odprta javnosti sedem ur in sicer prve tri dni tedna v popoldanskem času, preostale dni v dopoldanskem.

Čitalnica je hkrati delovni prostor upravnika in čitalnica s priložno knjižnico t.j. z izvodi enciklopedij, slovarji, revijami itd.

V času internega dela upravnika je prostor čitalnice stalno odprt, z njegovo navzočnostjo pa je možen strokoven posvet in neposredna kontrola fonda. Za časa njegove službene odsotnosti (delo pri izposoji ali organizacijsko delo) se prostor zaklene in se na le na posebno obvestilo osebja ali zahtevo čitalca odklene in daje na voljo bralcu.

V tem primeru je celoten prostor čitalnice s fondom vred brez nadzora, torej zupnan poštenju bralca. Po njegovem odhodu, ki ga mora najaviti, se prostor ponovno zaklene.

(V dopolnilo razumevanja pristavljamo, da je čitalnica v priložju, izposojevalnica pa v I. nadstropju knjižnične stavbe).

V času letnih dopustov izposojevalnica redno posluje in sicer tako, da si dva stalno zaposlena delavca knjižnice porazdelita čas po svojih željah. Dejansko takrat dela le en delavec.

Čitalnica pa je v času letnih dopustov zaprta, točneje, za časa odsotnosti upravnika, vendar sta na voljo bralcu tudi v tem času dva sedeža z mizo in to v leposlovnem oddelku, ki je na očeh zaposlenega delavca v I. nadstropju.

Bralec more tudi v času odsotnosti upravnika, ko ta preživlja letni dopust, mirno brati tekoče revije in leposlovje, strokovne knjige priložnega oddelka pa se v načelu itak ne posojajo na dom.

Ta kratkotrajna odsotnost, 10 — 14 dni v letu, dosedaj in ob dosedanjem nizkem obisku čitalnice ni prinašala težav, osebje pa je obvezano vsakemu bralcu (ne izposojevalcu) nuditi to obvestilo in nadomestilo (za čas odsotnosti) v »kodu oddiha«.

V letu 1970 je knjižnica prvič kljub finančnim težavam honorarno zaposlila dijakinjo četrtega razreda gimnazije za delo pri izposoji in nadzoru fonda in za delno pomoč izposojevalcem. Ta dijakinja je

prihajala samo v času odsotnosti upravnika (letni dopust), ker so se ugotovile pred časom tatvine knjig in ker stalno zaposleni delavec (knjiž. manipulant) strokovno in po delu ne sme in ne more voditi izposoje.

Kritika našega občana po našem mnenju ni objektivna niti dobronamerna, saj podpisani kritik od obstoja čitalnice še ni sedel v njej in prebiral literature, niti se ni poslužil nadomestila v »kodu oddiha« za časa odsotnosti upravnika. Zanimivo je, odkod kritiku te informacije? Nadalje, mar kritik terja nekontrolirano jemanje knjig iz čitalnice in dopušča možnost tatvin sploh ukinitve letnega dopusta upravniku?

Mnenja smo, da je knjižnica storila vse v danih možnostih in močeh, da zadovolji bralce in izposojevalce, kar pa očitno občanu, ki išče dlako v jajcu, ni mar.

Priznamo pa, da knjižnica s svojim močnim fondom in dejansko porazdelitvijo prostorov nujno primanjkuje nova delovna strokovna moč, ki je pa finančne razmere še dobršen čas ne bodo dovoljevale.

Kdaj nov delovni čas v kamniških šolah?

Zanima me, zakaj v kamniških šolah letos niso vplejali prostih sobot, kot je to storila tri četrtina šol v Sloveniji. Ali bo kdo o tem napravil kakšno anketo in ugotovil, kaj mislijo starši? Kaj meni o tem skupščina temeljne izobraževalne skupnosti?

Rudi Ajdovec
Kamnik

Na vprašanje je odgovoril prof. Ivan Justinek, predsednik izvršnega sveta skupščine temeljne izobraževalne skupnosti Kamnik:

Občani naše občine pogosto vprašujejo uprave šol, temeljno izobraževalno skupnost in učitelja, kdaj namepravajo naše šole preiti na petdnevni delovni teden. Večina delovnih organizacij naše občine je namreč že uvedla proste sobote in bi zato starši radi imeli ob sobotah proste tudi svoje otroke. Izvršni odbor temeljne izobraževalne skupnosti se je zato posvetoval z upravami vseh naših šol o tem, kakšne so možnosti za uresničitev želja staršev po petdnevnem delovnem tedniku. Dogovorjeno je bilo, da bodo šole v tem šolskem letu izvedle ustrezne priprave

na to spremembo. Anketirali bodo vse starše in ugotovile, če si to res večina staršev želi, razen tega bodo tem spremembam prilagodile tudi učni program. Že sedaj omenjata obe osnovni šoli in gimnazija v Kamniku, da bodo glede tega nastale velike težave. Vsem šolam namreč primanjkuje šolskih prostorov. Pouk je vsa leta nazaj v dveh izmenah in v takih pogojih je težko uvajati petdnevni delovni teden. Vozači popoldanske izmene se bodo morali vračati domov zelo pozno zvečer. Gimnazija že sedaj ne more zaradi pomanjkanja prostorov organizirati pouka tako, kot to zahtevajo pedagoški principi. Skratka, pomanjkanje šolskih prostorov in veliko število učencev iz oddaljenih krajev bo najtežja ovira za uvedbo petdnevnega delovnega tednika. Storili pa bomo kljub temu vse potrebno, da bi ustregli željam staršev. Vsi pa moramo vedeti, da ob pomanjkanju šolskih prostorov v Kamniku, zaradi česar mora potekati pouk v dveh izmenah, prehod na petdnevni delovni teden ne bo v skladu s pedagoškimi načeli.

TOVARNA USNJA KAMNIK RAZPISUJE prosti delovni mesti

1. VK strojnega ključavničarja

2. KV strojnega ključavničarja

Zaželeno je praksa pri remontnih delih. Razpis velja 15 dni od dneva objave. Pismene ponudbe sprejema org. kadrovskega sektor podjetja.

Spomini 90-letne Šlebirjeve Marijane

Andrejkova mama iz Stahovice je stala ob zibelki planinstva v Kamnških planinah. Na Veliki planini je bila 35 let, kleklja pa 75 let

Šlebirjevo Marijano, med planinci poznano kot Andrejkovo mamo, smo ob 90-letnici obiskali v njeni podstrešni sobi v Stahovici. Blizu 35 let je stregla gostom na Veliki planini, zato jo poznajo vsi starejši planinci. Zdaj preživlja svojo življenjsko jesen pod skromno streho, streže pa ji sin Andrejko. Rodila se je 21. julija 1880 v Zupanjih njivah. Ker doma niso imeli zemlje, je preživela mladost kot večina bajtarskih otrok v vaseh pod Kamniškimi planinami. Medtem ko so bili starši na delu v gozdovih kamniške meščanske korporacije, so otroci morali služiti pri kmetih. Naj nam jubilancka o tem sama govori!

»V sedmem letu sem bila pastirica pri sosedu. Dopolodne sem obiskovala šolo, popoldne pa sem pasla krave, da sem si zaslužila hrano in tudi nekaj obleke. S 15 leti sem si poiskala prvo delo v korporacijskih gozdovih v Kamniški Bistrici. Spomladi smo pogozdovale poseke, ko pa so plovili les po Bistrici, smo spravljali polena do struge in jih metali v vodo. Po tej poti so takrat spravljali ves les, tudi velike hlo-de. Danes to opravilo kamioni po asfaltni cesti. Tudi v zimskem času smo našli kakšno delo v Bistriški dolini. Pod Dolom in v Požarju smo kopali neko rdečo prst in jo na saneh vozili na zbirno mesto pri Kapiščih. Takrat je vodila iz Stahovice do izvirka Bistrice samo vegasta kolovozna pot, po kateri so vozili rdečo prst v Radešičevo tovarno v Kamnik, kjer so jo mleli in prodajali kot čistilni prah.

Boljši zaslužek sem potem našla pri gradnji in oskrbovanju planinskih koč na Korškem in Kamniškem sedlu. Iz Bistrice smo tovorili najprej gradbeni material. Bilo nas je več brhkih in krepkih deklet, ki smo delale skupaj. Vsaka je natovorila v koš po 50—60 kg, potem smo se pa v lesenih coklah z zapetniki iz ličja vzpenjale po strminah. Po dvakrat smo vask dan opravile to pot. Za hrano smo imele koruzne žgance in pol litra oslajene žitne kave. Včasih smo na Uršičevi kmetiji v Kamniški Bistrici dobile kako latvico kislega mleka.

Leta 1910 je SPD na Veliki planini preuredilo lovsko kočjo za potrebe planincev. Od takrat sem stalno nosila živila na planino in pomagala pri hišnih poslih oskrbnici. Med prvo svetovno vojno je bila oskrbnica Albina Madon iz Trsta. Planinska kočja je bila odprta od 15. maja do

15. septembra. Sele v zimi 1921—1922 je bila prvič na voljo smučarjem, menda na pobudo Zimske športne zveze Slovenije. Prvi oskrbnik v zimskem času je bil Tone Žmitek, ki je bil doma iz Nornja na Gorenjskem, delal pa je kot apnar pri Bodlaju v Stranjah. Na vse se je razumel, saj je imel nekaj razredov gimnazije, pa tudi pesmi je zlagal. Takrat sva v letnem času oskrbovali kočjo s sestro Angelco, leta 1923 pa je postal stalen oskrbnik na Veliki planini moj sin Andrejko, kateremu sem pomagala gospodinjiti in streči gostom vse do leta 1943, ko je okupator požgal planinski dom in vse pastirske kočje na planinah. Tudi po osvoboditvi sem povsod spremljala sina, ko je oskrboval planinska zavetišča in kočje na Veliki planini, na Starem gradu, v Solčavi, na Kamniškem sedlu, v restavraciji rudnika v Črni in drugod. Še z 80 leti sem premerila pot na Kamniško sedlo v štirih urah.

Ko smo obiskali Andrejkovo mamo, je sedela za mizo in klekljala. Nedavno je prebolela gripo in pljučnico, zato je oslabela in se je morala podpirati s palico, ko se je spuščala po vegastih stopnicah pred hišo, da jo slikamo. Z bambusovo palico seveda, ki jo je več desetletij spremljala po gorskih poteh. Zaupala nam je, da je ostala edina klekljarica v tem kraju.

»Včasih je bilo klekljanje zelo priljubljeno pod Kamniškimi planinami. V zimskem času, ko ni bilo nobenega drugega dela in zaslužka, so dekleta zvečer hodila v »štero« in klekljala. To se pravi, da se nas je zbralo 5 do 8 deklet, zdaj v tej hiši zdaj v oni hiši, pa smo pozno v noč ob eni leščerbi klekljale. Neki Urehar iz Godiča je potem prevzel čipke in jih nosil prodajat celo na Hrvaško. Težko smo čakali njegovega povratka, da nam je prinesel denar in nova naročila. Zaslužek je bil 4 do 5 krajcarjev za meter čipk; sukanec pa smo morale same kupovati. Čipke so z ozirom na vzorec in širino imele svoja imena, možakar pa je imel za vsako vrsto svoj znak in je pisal kar z vžigalico na papir. Vendar se nikoli ni zmotil.

Še vedno rada klekljam, pa brez vzorcev, kar po svojih zamislih. Že od šolskih let delam vzorce za narodne noše, torej že 75 let. K narodni noši sodi ročno izdelana čipka, ne tovarniški izdelek. Zato nisem v skrbeh, da ne bi mo-

Andrejkova mama iz Stahovice

gla čipk oddati. Še zdaj imam naročenih 20 metrov za obrobek pri spodnjem perilu narodne noše. Seveda gre delo počasi od rok, ker samo kako uro na dan lahko presedim za mizo. Takole v dveh dneh napravim meter

čipk, za katere dobim po 4 do 5 novih dinarjev.

Tako bo z Andrejkovo mamo izumrlo tudi čipkarstvo v tem kraju. Želimo ji, da bi naklekljala še mnogo metrov čipk v okras našim lepim narodnim nošam! I. Z.

Iz kamniške gimnazije

V obeh četrtih razredih je bilo v šolskem letu 1969/70 43 dijakov, 14 fantov in 29 deklet. Po zaključnih izpitih v junjskem roku in po jesenskem delu zaključnih izpitov, ki so bili od 29. do 31. avgusta, je uspešno opravilo izpite 14 fantov in 27 deklet ali 95,4%. Od teh jih je izdelalo 6 z odličnim uspehom, 12 s prav dobrim, 15 z dobrim in 8 z zadostnim uspehom. Od letošnjih abiturientov jih je bilo 14 iz domžalske, 27 pa iz kamniške občine.

Abiturienti iz domžalske občine so: Bergant Cvetka, Grošelj Marjan, Hribnik Martina, Janežič Ljudmila, Jenčič Milan, Jeraj Borut, Jesenovec Ivan, Kosmina Marjeta, Lebar Anton, Lenček Olga, Lipar Ivica, Maličoj Zvonka, Sodja Martina in Stepic Dušan.

Abiturienti iz kamniške občine so: Arko Marija, Benkovič Marija, Bergant Damjan, Fabjan Marjan, Cimžar Janez, Gerkman Veronika, Ho-

mar Metodija, Ivančič Milojka, Janežič Ana, Juntez Marjan, Kamenšek Jasna, Kralj Marko, Marčijan Aleksandra, Mihelčič Matjaž, Možina Alenka, Novak Janez, Pavlič Dubravka, Podbevšek Srečko, Podpečan Tatjana, Povše Zdenka, Prešeren Marjeta, Rojc Irena, Sterk Lidija, Trampuš Tatjana, Trebušak Jelka, Zupin Danica in Zvi-kart Darinka.

Po popravnih izpitih, ki so bili od 27. do 29. avgusta, je bilo na kamniški gimnaziji od 217 ocenjenih učencev samo 8 nezadostnih. V preteklem šolskem letu je torej padlo samo 3,5% dijakov, kar je najmanjši odstotek v zadnjih letih.

V novem šolskem letu se je vpisalo v gimnazijo 221 učencev ali eden manj kot lani. Od zavoda so se poslovili profesorji Barbara Turk in Valentin Kalan, ki sta odšla na novo službeno mesto v Ljubljano, ter Janez Jalen, ki je nastopil novo službeno mesto na tekstilnem tehniku v Kranju.

Uspešen začetek

Rokometaši Kamnika, ki letos prvič nastopajo v LCRL, so nas že po prvih tekmah prepričali, da v Kamniku raste kvaliteten rod mladih rokometashev.

KAMNIK : ZAGORJE 16:16 (5:8)

KAMNIK: Petek, Novak 3, Omerzu 1, Kerec, Prosen 5, Jenc S. 4, Podbregar 1, Resnik 1, Grilje 1

ZAGORJE: Zupan, Levec, Negro, Renko, Ule A. 2, Ule B. 2, Zapotnik 9, Žagar 2, Lebar 1

Tekma, ki bi jo morali rokometasji Kamnika odločiti v svojo korist, ni navdušila okrog 150 gledalcev. To je bila tipično prvenstvena tekma. Domačinom se je poznalo, da je to prva tekma v močnejši konkurenci, saj so delali prav začetniške napa-ke.

Ze v drugi tekmi pa so dokazali, da jim je mesto v tej ligi. V izredno težkih pogo-

jih, skozi vso tekmo je močno deževalo, so premagali bivšega slovenskega ligaša iz Medvoda z rezultatom 16:11 (6:6)

MEDVODE: Prijatelj, Smolčič 5, Jordan, Kamin 1, Jenko, Matijevac, Emaršič 3, Stopar 2, Meglič, Hribar

KAMNIK: Petek, Jenc S. 3, Omerzu 2, Prosen 8, Novak, Podbregar 2, Jenc M., Resnik, Grilje 1, Lah

Obveščamo vse ljubitelje rokometas, da bo v ponedeljek 21. septembra ob 19. uri v prostorih OZTK v II. nadstropju Zdravstvenega doma sestanek vseh prijateljev in simpatizerjev kluba. Na sestanku se bo govorilo o problemih in načrtih za nadaljnje delo, pripravili bomo predloge za nov odbor, sestanku pa bodo poleg vabljenih prisostvovali tudi predstavniki OZTK iz Kamnika in Rokometne zveze Slovenije iz Ljubljane. —en

Prevzem nove gasilske motorke na Križu

Gasilci prostovoljnega društva Križ pri Kamniku so pod pokroviteljstvom predsednika občinske skupščine Vinka Gobca prevzeli novo motorko, ki so jo kupili s prispevkami občanov, delovnih or-

ganizacij in občinske gasilske zveze.

Sedaj imajo v kamniški občini, razen treh vsa gasilska društva nove brizgalne, znamke Rosenbauer. V kratkem bodo podobno motorko nabavili tudi gasilci v Komendi.

Gasilska igra z žogo v Kamniku

Kamniški gasilci so se oddolžili, da v počastitev praznika občine Kamnik priredijo zabavno igro z žogo. Žogo, premera 60 cm, poganjajo z vodnimi curki. Ta igra je bila v Jugoslaviji prvič izvajana ob 75-letnici gasilskega društva Kamnik v Kamniku, dne 23. julija 1957 leta. Tudi pravila igre so bila sestavljena v društvu Kamnik, od koder so se razširila po Jugoslaviji. Močno reklamo je naredil »Vjesnik u sredu« ter beograjska televizija s svojim prenosom.

Na letošnjih igrah dne 26/7-70 za gimnazijo sta bila nasprotnika desetini »UTOK« in g. d. Kamnik. Igra je potekala po načrtu, samo mo-

torna brizgalna »Sora« iz tovarne »UTOK« je pokazala že močno obrabljenost in precej slabši pritisk kot nova brizgalna W 75 »Rosenbauer« društva Kamnik. Sicer so bili spretnejši in borbenejši člani gasilskega društva Kamnik, vendar je vzrok tako visokemu rezultatu 11 : 0 tudi delna razlika v boljši motorni brizgalni. Rezultat istih nasprotnikov pred tremi leti je bil 4:2 za Kamnik. Ker ni bilo vode v Mlinščici, smo jo črpali iz Kamniške Bistrice, ki je pošteno ohladila vse tekmovalce ter del gledalcev, ki so hoteli opazovati tekmo iz neposredne bližine. Ker je to dobra kondicijska vaja za gasilce, so gasilci UTOKA na-

povedali povratno tekmo, ko prejmejo novo motorno brizgalno, ki je že naročena v inozemstvu.

J. B.

Ugotovitve na pokopališču

Na južni strani novega dela pokopališča na Zalah je spomenik prvim žrtvam oborožene vstaje slovenskega ljudstva. To sta Anton Miklavčič (rojen 4. julija 1920) in Dominik Mlakar (rojen 28. julija 1920). Ko sta po prvi akciji, ki je v noči na 27. julija 1941 sprožila oborožen upor slovenskega ljudstva proti okupatorju, hitela po perovski brvi na zborni mesto pod Kratno, sta padla pod streljo okupatorjev. Na spomeniku je vklesan napis: »Ko okupator je teptal svobodo ljudstva, med prvimi pokazala sta vdano kje prava pot je v svobodo zlato.« Ob dnevu mrtvih, ob občinskem prazniku, ki ga slavimo prav v spomin na obe prvi žrtvi vstaje, se tu zbiramo, z govori in pesmijo počastimo njun spomin in vseh tistih, ki so dali svoje življenje za svobodo.

Na Zalah so zdaj uravnjavali v smeri proti Kalvariji novi del pokopališča. Pri tem je dovozna pot, po kateri se razvijajo pogrebni sprevodi na pokopališče ostala višja, kot je raven pokopališča. Pot je blatna in ob deževju razmočena, voda pa z vseh strani dere skozi vrata naravnost proti spomeniku Mlakarja in Miklavčiča. Voda nanaša blato, v katerem se plevel bohotno razraža. Svojčas smo v Občano pohvalili lepo ureditev in vzorno vzdrževanje grobov in stezic. Zdaj je nova ureditev to pokvarila. Slišali smo že prigovore tujih in domačih obiskovalcev pokopališča. Želimo da bi jih slišali tudi tisti, ki morajo skrbeti za lepoto pokopališča in spomenik prvih žrtev okupatorja. Kar zadeva pot, je to stvar regulacijske rešitve dohoda, skozi katerega zdaj teče blatna voda na pokopališče, toda kar se tiče plevela, je stvar enostavnejša: nekaj zamahov s krampom bi ga sproti lahko odstranilo.

Hvalevredno pa je, da so za odlaganje odpadkov oskrbeli pred vhodnimi vrati masiven keson, ki ga vozilo odpelje in spet vrne praznega na svoje mesto. Dohod pa bo še naprej blaten, dokler ne bomo poskrbeli za odtok vode.

Biba odprta

Dom na Bibi na Menini bo oskrbovan do konca septembra. Izletniki bodo lahko izkoristili lepe jesenske dni za prijeten izlet na Menino.

Mladina zopet igrala

Mladinski aktiv Srednja vas je v petek in soboto, t. j. 14. in 15. avgusta 1970, uprizoril ljudsko igro »Svoje glava Minaka«. Pripravila so jo mladinke s pomočjo starejših igralcev Zebaljec Ivanke, Burja Milke in Drole Micke. Uspeh je bil lep. Zaigrali so na zasilnem odru v Zadržnem domu. Z dobro voljo in podporo sta-

rejših zmole naša mladina marsikaj!

Le dvorano z odrom bi bilo treba čimprej dograditi in opremiti. In mladina bi imela še več veselja do že skoraj opuščene kulturno-prosvetnega dela! Le tako naprej k še večjim uspehom!

M. R.

France Zabrezovnik

Konec letošnjega julija je v 73-tem letu starosti umrl France Zabrezovnik ali po domače Nagrod z Olševka. Globoko je pretresla ta vest vse, ki smo poznali tega krepkega, delovnega in skromnega moža. Znan je bil daleč naokoli kot prijatelj lepe slovenske pesmi, saj je bil med ustanovitelji kamniške Solidarnosti, kot bорец za delavske pravice in udeleženec mnogih delavskih akcij v Kamniku med obema vojnama. Najboljši prijatelj, s katerim je France sodeloval, je bil Franc Vidmar — Ciber, dolgoletni zborovodja Solidarnosti, ki so ga leta 1941 kot enega prvih talcev ustrelili nemški okupatorji.

Zaradi svoje napredne usmerjenosti je bil Zabrezovnik skupaj z Vidmarjem v bivši Jugoslaviji več mesecev v zaporu. Večkrat je pripovedoval, s kakšnim navdušenjem so pevci Solidarnosti nastopali na koncertih delavskih pesmi med jesenskimi železariji, med zasavskimi rudarji in po drugih delavskih središčih.

France je vedno znal najti odgovor na mnoga trda življenjska vprašanja, najbolj pogosto je tak odgovor zabeležil s svojim značilnim humorjem, ki mu je pomagal pre-

magati ne ravno lahko življenjsko pot.

Na zadnji poti so se na pokopališču v Nevljah poslovili od njega številni domačini in znanci. Za njegovo življenjsko delo pa so se mu zahvalili Vinko Dobnikar v imenu občinskih političnih organizacij, Franc Spruk v imenu Solidarnosti in Ciril Merčun v imenu Neveljčanov.

F. Svetelj

TURISTIČNA AGENCIJA

LJUBLJANA TRANSPORT

KAMNIK

Titov trg 20

Telefon 83-24

SEPTEMBER:

3 dni SAN MARINO	18 — 20/9	280,00
MÜNCHEN — IKOFA	19/9	480,00
TRST — DOBERDOB — CEDAD	19/9	55,00
VISARJE — CELOVEC	20/9	60,00
LONDON — PHILYMOIA (avion)	21 — 23/9	1.200,00
GORICA — STARA GORA — LANDRSKA JAMA	26/9	50,00
LURD	22 — 30/9	1.220,00
SAN MARINO	25 — 27/9	280,00
KÖLN — IFMA (avion)	27 — 29/9	880,00

OKTOBER:

DUNAJ	2 — 4	330,00
MÜNCHEN	9 — 11	400,00
TRBIZ	3	39,00
BENETKE	18	70,00
VISARJE — CELOVEC	25	60,00
SAN MARINO	24 — 25	200,00

Informacije dobite v poslovalnici, kjer sprejemamo tudi prijave.

Delavska univerza Kamnik, razpisuje v šolskem letu 1970/71 sledeče šole in tečaje za odrasle:

I. Poklicno šolo kovinske stroke — dislocirani oddelki Poklicne šole kovinske stroke Kranj. Pogoji za vpis: uspešno končana osnovna šola, tri leta prakse in starost 18 let. Šola bo v popoldanskem času štiri ali petkrat tedensko in traja dve šolski leti. V okviru šole bo večerna osemletka, tako, da se interese, ki še nimajo zaključene osemletke prav tako lahko vpišejo. Ob zaključku šole izda zaključna spričevala Poklicna šola za kovinsko stroko Kranj.

II. Delovodsko šolo elektro in strojne stroke — dislocirani oddelki Elektrogospodarskega šolskega centra Maribor. Pogoji za vpis: uspešno končana poklicna šola, dve leti prakse in starost 18 let. Pouk je v obliki seminarjev v petkih popoldan in sobotah dopoldan in popoldne. Delovodska šola traja dve leti, ob zaključku šolanja pa izda spričevala oz. diplome Elektrogospodarski šolski center Maribor.

III. Ekonomsko srednjo šolo — oddelki ekonomske srednje šole Kranj. Pogoji za vpis: uspešno končana osemletka in starost 18 let. Šola traja štiri leta, pouk pa bo v popoldanskem času petkrat tedensko. Vsi slušatelji, ki bodo uspešno končali štiri letno šolanje, bodo dobili diplome Ekonomske srednje šole Kranj.

IV. Večerno osnovno šolo I. in II. stopnje v Kamniku, Lokah, Šmartnu in Tuhinju v Tuhinjski dolini. V I. stopnjo se vpišejo vsi tisti, ki še niso končali 5. in 6. razreda osnovne šole, v II. stopnjo pa vsi, ki niso končali 7. in 8. razreda. Spričevala izdaja Osnovna šola Toma Brejca Kamnik.

V. Tečaje tujih jezikov — nemščine, angleščine in italijanščine.

VI. Tečaj za kurjače centralnih kurjav

VII. Šivilski in krojni tečaj in

VIII. Predavanja za civilno zaščito v podjetjih.

Za vse navedene šole in tečaje sprejemamo prijave še v septembru. V začetku oktobra bomo pričeli s poukom na vseh tistih razpisanih šolah in tečajih, za katere bo zadostno število prijav.

Delavska univerza Kamnik

Rdeči petelin v Kamniku

Hudo neurje je zajelo Kamnik in okolico v noči od 8. na 9. avgust. Tudi strele ni manjkalo. Tako je 9. avgusta ob 02.15 uri užgala strela streho tapetniške delavnice podjetja »USLUGA« v Kidričevi ulici 18a. Takoj je bila vsa streha v ognju. Ker ni bilo električnega toka v Kamniku, ni bilo mogoče sprožiti alarmnih siren za znak požara. Zato nam je zelo prav prišel mogočen glas zvona na Šutni, kateri je zbudil prebivalce in gasilce Kamnika.

V petih minutah smo prišli gasilci na kraj požara. Toda težav ni bilo konca. Ako zmanjka električnega toka v Kamniku, zmanjka v kratkem času tudi vode, zato iz hidrantov ni bilo mogoče odvzeti vodo za gašenje. Tudi Mlinščica skozi Kamnik je redno ob sobotah in nedeljah prazna. Se sreča, da je

vsaj delno pritekala voda od močnega dežja ter nam omogočila gašenje s pravilnim razporedom treh napadalnih skupin. Na požarišču smo požar hitro omejili ter popolnoma rešili podstrešno stanovanje tov. Kladva Eme in Baydek Marije ter sobno pohištvo preselili v sosedno stavbo. Gasilci desetih »UTOK« v Kamniku so na severni strani branili širjenje požara na sosednje zgradbe. Na pomoč so prispeli tudi gasilci »STOL« Duplica ter ob 3.10 tudi poklicni gasilci iz Ljubljane, toda pomoč ni bila več potrebna, ker je bil požar že lokaliziran. V tej podstrešni tapetniški delavnici je bilo mnogo zelo gorljivega in težko gašenega materiala kot žima, vata, gumirani vzmetni vložki in podobno. Zato je bilo potrebno vse blago delno namočiti ter vse

ga premetati. Tako smo imeli dovolj dela do 8. ure zjutraj. A popoldne je bila zopet potrebna kratka intervencija.

Škoda okoli 15 milijonov je precejšnja, ker je imelo podjetje tudi v spodnjih prostorih polno gotovih izdelkov, ki jih je povečini premočilo.

Med gašenjem tega požara smo bili ob 04.30 obveščeni, da je udarila strela tudi v stanovanjsko zgradbo Jemca v Podgorju. Štirje gasilci so odšli na pomoč ter ugotovili, da je razrušen dimnik ter vse štiri strani strehe delno odkrite. Hitro smo tri strani med hudim dežjem pokrili z opeko, le za četrto stran jo je delno zmanjkalo, ter tako rešili stanovanje pred škodo od dežja.

Toda dan nesreč še ni minil. Ob 23. uri smo bili obveščeni od LM, da gori župnišče v Tunjicah. Ker zopet alarm-

ne sirene niso delovale, smo osebno obvestili gasilce o požaru ter se hitro, v kolikor nas je pač mogel peljati naš že 27 star gasilski avto, odpeljali v Tunjice. Skupno z gasilci iz Tunjic smo gasili goreče gospodarsko poslopje ter tako rešili del drvavnice ter celo župnišče. Porabili smo vso vodo iz obeh globokih in polnih kapnic.

Vzrok požara je bil namerni požig, kakor je bilo kmalu ugotovljeno, požigalec pa prijet. Pri obeh požarih smo prvič uporabljali aparat za razsvetljavo, ki nam je bil v Kamniku kakor tudi v Tunjicah v veliko pomoč, saj smo lahko delali kot podnevi. Ob 02.10 naslednji dan smo se vrnili domov. Ponovno se je pokazala nujna potreba ureditve pomanjkanja vode za gašenje v času, ko ni električnega toka in je prazna struga Mlinščice. Tudi pred 13 leti nabavljena TAM cisterna, katera naj bi reševala problem hitre dostave vode za gašenje, je že dalj časa neuporabna. Tudi stari orodni avto z maksimalno brzino 60 km je popolnoma iztrošen. Za obnovo avtoparka bo nujno dobiti denarna sredstva in to kjer koli. Zato smo se obrnili s prošnjo za denarno pomoč tudi na kamniško krajevno skupnost, ki bi morala imeti na skrbi tudi požarno varnost v mestu. Prošnja je bila odločno odbita kljub temu, da v tem letu razpolaga krajevna skupnost z 960.000 ND in močno dvomim, da bo celokupna vsota drugod bolj rentabilno naložena, kot bi bil majhen del te vsote naložen v gasilstvu. Vse sosednje vaške skupnosti razpolagajo s komaj nekaj milijoni starih dinarjev, pa vse močno podpirajo gasilska društva v svojih vaseh, ker se zavedajo, da jim v potrebi to investicijo stotero povrnejo. V sosednji občini so v tem letu nabavili dva velika gasilska avtomobila za Mengeš in Domžale ter dva manjša za Trzin in Homec v sodelovanju z vsemi mogočimi forumi in tovarnami v občini, a v Kamniku sodelovanja ni mogoče izvesti.

V spomin Janezu Klemencu

Prometna nesreča pri Postojni je terjala življenje mladega, 27-letnega Janeza Klemenca. Z njegovo prerano smrtjo smo izgubili dobrega človeka, odličnega športnika. Vse, ki so poznali tega mirnega, vedrega in prijetnega mladeniča, je njegova prerana smrt globoko pretresla.

Janez je bil eden tistih mladih ljudi, ki je ves svoj trud vložil v delo, učenje in šport. Njegovi sodelavci v podjetju »Kamnik«, kjer je bil zaposlen kot kovinostrugar, ga poznajo kot vestnega in prizadevnega delavca. Kljub redni zaposlitvi pa je uspešno opravljal šolanje na Dopsni srednji tehnični šoli strojne stroke.

Svoj prosti čas je posvetil športu. Bil je eden najboljših kamniških strelcev, saj je v letih 1963 in 1965 osvojil najpomembnejšo strelsko trojebo »Zlato puščico«, isto leto pa tudi naslov mojstra strelca. Stevilni pokali, diplome in priznanja pričajo o njegovih uspešnih nastopih.

Se večje so njegove zasluge v smučarskem športu, saj je kot učitelj in sodnik smučanja naučil smučati vrsto mladih ljudi, tekmoval in sodeloval je pri organizaciji vseh smučarskih prireditev v Kamniku.

Vzgaljal je nov rod braniteljev naše domovine in je bil eden najmlajših rezervnih podoficirjev.

Na belih poljanah in strelščih, za katere je vložil toliko truda in dela in na katerih je minil del njegovega prekratkega življenja, njegovo ime in spomin ne bosta pozabljena. —sm

Mirna uslužbenka išče prazno ali opremljeno sobo v Kamniku. Razboršek Marija »Alprem« Kamnik ali dopolne telefon 83-125.

ZAHVALA

Iskrena zahvala vsem, ki ste nama ob odhodu iz Lok izkazali tolikšno pozornost.

Marija in Karlo Robida

Kamniška kronika

JULIJ

Poroke: Baloh Jožef, iz Zg. Tuhinja 54, star 31 let in Dacar Marija, stara 21 let iz Laz v Tuhinju št. 28; Fink Peter, star 23 let, iz Mekinj, in Goddec Dragica, stara 19 let, iz Mekinj; Pugelj Franc, star 24 let, iz Smarce, in Kladnik Milena, stara 21 let, iz Kamnika; Rihter Jožef, star 31 let, iz Smiklavža 19, in Virijant Marija, stara 19 let, iz Gradišča v Tuhinju št. 11; Silevec Franc, star 30 let, iz Zg. Stranj, in Uršič Stanislava, stara 22 let, iz Bistričice; Sodnik Alojzij, star 32 let, s Klanca 15, in Lampe Viktorija, stara 19 let, iz Gmajnice 19; Spruk Franc, star 23 let, z Gozda, in Kregar Ljudmila, stara 21 let, s Kregarjevega; Verbič Anton, star 27 let, s Sp. Brnikov 15, in Bergant Ema, stara 19 let, iz Suhadol št. 52.

Smrti: Hočevar Terezija, stara 70 let, preužitkarica iz Hruševke št. 4; Hribar r. Molek Angelca, stara 74 let, preužitkarica iz Cirkuš v Tuhinju št. 12; Kremžar Jožefa, stara 73 let, družinska upo-

kojenka, z Gmajnice št. 23; Lah Pavlina, stara 75 let, kmetica s Klanca št. 13; Letnar Franc, star 85 let, osebni upokojenec z Vrhpolja; Lukan Marija, stara 65 let, gospodinja z Zduše; Pogačar Jože, star 56 let iz Radomelj, gostilničar; Sedlar Franc, osebni upokojenec, star 60 let iz Volčjega potoka; Slavec Edvard, star 40 let, posestnik iz Volčjega potoka; Schnabl Matilda, osebna upokojenka, stara 74 let iz Kamnika; Ulčar Janez, osebni upokojenec, star 65 let z Vrhpolja.

AVGUST

Poroke: Bremec Miroslav, star 21 let, elektromehanik iz Smarce 107, in Hacin Milena, stara 18 let, delavka iz Mlake št. 36; Bremšak Mirko, star 36 let, električar, stanujoč Križ 41, in Grkman Ana, stara 28 let, šivilja, iz Suhadol št. 7; Dolinšek Mirko, delavec, star 21 let, iz Kališa, in Spruk Zdenka, km. delavka, stara 20 let iz Gozda; Haler Miroslav, zidar, star 24 let, iz Kamnika, in Gradišek Apolonia, delavka, stara 20 let, iz Kamnika; Jeglič Janez, sodnik, star 31 let, iz Kamnika, in Gašperlin Ivanka, uslužbenka, stara 31 let, iz Kamnika; Jeraj Anton, star 25 let, km. strojnik iz Utika 3, in Bravhar Majda, stara 17 let, delavka iz Suhadol 29; Juhant Maksimiljan, star 29 let, tesar, iz Komenske Dobrave št. 7, in Kosirnik Ivana, stara 25 let, delavka, iz Komenske

Dobrave št. 4; Kodra Franc, avtomehanik, iz Črnega vrha št. 2, star 23 let, in Hribar Elizabeta, delavka, iz Srednje vasi št. 20, stara 17 let; Miklavčič Jožef, zidar, star 33 let, iz Ljubljane, in Vrtačič Tončka, delavka, stara 39 let, iz Mekinj; Pestotnik Vincenc, delavec, iz Pšajnovice 7, star 26 let, in Vrankar Marija, delavka, iz Sidola št. 8, stara 22 let; Rakar Anton, kovinostrugar, star 30 let, iz Smarce in Brnot Olga, delavka, stara 19 let, iz Smarce; Roter Karel, delavec, 25 let, iz Trbovelj, in Sitar Ljudmila, stara 34 let, delavka, iz Kamnika; Sterle Dušan, likovni tehnik, star 22 let, iz Kamnika, in Žvikart Helena, vzgojiteljica, stara 21 let, iz Kamnika; Suštar Janez, delavec, star 22 let, iz Velike Lašne, in Simenc Rozalja, trgovska pomočnica, stara 20 let, iz Stebljeverke; Vrhovnik Marjan, zidar, star 26 let, iz Kamnika, in Zagar Ivana, prodajalka, stara 25 let, iz Križa.

Smrti: Belcijan Boštijan, upokojenec, star 72 let, iz Gore št. 28; Dornik Marija, os. upokojenka, stara 80 let, iz Nevelj; Gerbič Jožefa, gospodinja, stara 47 let, iz Krišča; Juhant Marija, prevžitkarica, stara 78 let, iz Mlake št. 37; Kranjc Anton, slikar, star 62 let, iz Vrhpolja; Kuret Ivana, gospodinja, stara 67 let, iz Kamnika; Marinko Barbara, prevžitkarica, iz Velike Lašne št. 22, stara 77 let; Spruk Marija, prevžitkarica, stara 83 let, iz Gozda; Sinkoravec Janez, kmetovalec, 67 let, iz Jeranovega; Zibert Terezija, km. delavka, stara 85 let, iz Zg. Motnika 16.

KAMNIŠKI OBČAN — glasilo SZDL občine Kamnik. — Urejuje uredniški odbor. — Glavni urednik France Svetelj. — Izhaja enkrat mesečno. — Uredništvo in uprava: Delavska univerza Kamnik, Kidričeva ulica (Zdravstveni dom). — Tiska CP Gorenjski tisk v Kranju.